

JESUCRIST EN ELS PETITS

LLORENÇ SAGALÉS

"...Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu..." (Mt 25,40)

L'Evangelí de Mt 25,31 no ens hauria de despistar. Jesús parla del judici de Déu als "jueus" i, per tant, els parla adaptant-se a la seva forma de conèixer el judici en l'Antic Testament, amb el símbol jurídic del doble resultat: uns són els que se salven (justos) i altres els que es condemnen (injustos). Però no hauríem de llegir aquesta paràbola com una espècie de "reportatge" descriptiu que ens anticipés quelcom que alguna vegada ocorregués al final dels temps; sinó com el desvelar-se d'una situació en què l'home es troba posat davant una decisió. La paràbola és un càntic a la responsabilitat lliure de l'home per a que es decideixi i es lliuri disponible al "sí" de Déu que l'atrau des del germà, des del tu que li surt a l'encontre. Per a descobrir la clau de l'escena de l'Evangelí d'avui, hem de dirigir la mirada al centre del text. ¿Quin és? El punt central és la meravellosa identificació de Jesús amb el més petit dels seus germans els homes. Jesús es fa trobadís de manera privilegiada en el famolenc, en el que es mor de set, en l'immigrant, en el sense sostre, en el que ha estat desposseït de tot, en el malalt, en el pres. I no només "està" en ells, sinó que ho "és". De manera que el qui no passa de llarg i es posa al seu abast, es deixa afectar per Crist; i més que fer una obra de misericòrdia, permet que l'habiti l'Amor, ressuscita, entra en la Vida. El que és sorprenent no és que en una escena evangèlica del judici com aquesta no es parli d'oració, de pietat religiosa o de sacrificis com a condicions de la

salvació; el que és sorprenent de veritat és que la misericòrdia i la tendresa es converteixin en oració i lloança, en el criteri del judici de salvació, en l'únic necessari. Però llavors som abocats a una tensió encara més alta. Perquè després d'haver conegut l'amor sense límits de Crist, si per entrar en la veritable vida s'ha d'estimar amb misericòrdia, amb una exigència inaudita, ¿qui podrà salvar-se? Doncs nosaltres no estimem així. No queda més remei que preguntar-li-ho a Jesús; i les seves res-

postes sempre són tremendament senzilles. ¿No és Mateu l'Evangelí dels "petits", dels humils i dels febles? Per a Jesús es tracta només de fer-se "petit": "*Si no us feu com els nens petits, no entrareu en el Regne dels cels*", els diu als deixebles. ¿Per què? Perquè el qui se sap tan pobre i buit que ja no posseeix ni amor per oferir, és precisament el qui pot deixar tot l'espai a Déu perquè estimi en nosaltres. La nostra petitesa li commou tant el seu cor vulnerable, que Déu no pot resistir-se a descendir a la nostra llar i sopar amb nosaltres. Per això, quan ens sentim

ja germanament incapaços d'estimar, en comptes de desesperar-nos, hauríem de callar, romandre en silenci i dormir com els nens de nit, perquè per fi deixem de destorbar a Déu i aquest, sense que ens adonem, pot estimar el proïsme a través nostre. No es tracta de guanyar el judici de la salvació, sinó de "perdre'l" per poder-lo rebre com un regal. Aquesta és la clau de l'Evangelí de Mt 25. Deixeu que Crist ens regali la salvació que no ens mereixem. Com? Fent-nos petits i estimant el proïsme amb l'amor de Crist. I de fet, si en cadascun dels nostres germans més petits està Crist, llavors quan ens trobem amb els homes més miserables, ens estem trobant ja amb el propi jutge. Encara que, això sí, un jutge que mor d'amor per mi i que és el salvador de tots.

A la meua àvia Genoveva li agradava dir que el dia del judici ens sortiran a rebre a la porta del cel tots aquells a qui hem tancat la porta: els malalts que ens esperaven i no hem visitat, els estrangers que hem menyspreat, els famolencs amb els que no hem volgut compartir el nostre menjar, els nens que hem avortat abans de néixer o els ancians als que hem fet fora de casa. Per a vergonya nostra, tots ells ens suplicaran que entrem a participar del banquet etern. Ho faran sense rancúnia. I la seva alegria serà immensa si, mentre plorem, els deixem que ens rentin els peus. ¿Ens deixarem rentar per Crist?, ¿li permetrem que estimi als nostres germans més pobres a través nostre?, ¿acollirem la gràcia de la petitesa? Llavors sí que no hem de tenir por, doncs l'esperança supera tot temor.